

Pel Pirineu del Ripollès i la Cerdanya - 1967

Agost de mil nou-cents seixanta-set ...

Aprofitant les vacances projectem una sortida que ens ocuparà –al grup inicial– uns tres o quatre dies. Després em reuniré amb la meua Esposa Maria Rosa i els nostres fills Magda i Miquel i farem una ruta diferent, cap als Estanys de la Pera.

El grup dels primers dies el formem l'Amadeu Caballeria, la seva filla Montserrat Caballeria, la Paquita Grau, la Marta Ribes i jo.

El projecte és, Setcases / Ull de Ter; Ull de Ter/ Núria; Núria / Puigmal / Collada de Toses / La Molina;...

Amb el tren anem fins a Sant Joan de les Abadesses... (encara no s'havia suprimit el tram Ripoll-Sant Joan de les Abadesses). Amb el cotxe de línia fins a Camprodon i d'allí, amb taxi, fins a Setcases.

Fet i fet ja quasi és l'hora de dinar quan arribem a Setcases. Però ho deixem per més endavant i comencem a fer camí. Hem d'arribar al Refugi d'Ull de Ter el més aviat possible on hi hem de pernoctar. Sortint de Setcases ens endinsem a la Vall de Carlat tenint de company el Ter que ja comença a ensenyar que vol ser Riu, amb majúscula. Ell i nosaltres, fem camí en direcció inversa. El seu destí que serà utilitzat més avall, per generar energia elèctrica, ens queda ben palès quan fa uns vint minuts que caminem.

Uns murs, unes pilastres que obliguen a passar l'aigua per la separació que hi ha entre les dues, faciliten, mitjançant un gravat a la paret de la pilastreta de la nostra esquerra amb unes senyals cada cinc centímetres fins a l'alçada d'aproximadament un metre i mig, la lectura del gruix d'aigua que passa per aquell coll de botella, quina amplada deuen tenir molt ben anotada. Així doncs el gruix d'aigua per la referida amplada els dona el cabal que passa en el moment de fer el control...

L'aigua és transparent, neta i fresca. Encara no ha arribat a la civilització contaminant.

Quan s'acaba el camí de carro –que és tant com dir "la plana"– comença pròpiament l'ascensió. Entrem a la gorja per on baixa el Ter. El camí és el

clàssic de mula que tot fent ziga zaga es va enfilant per l'engorjat de l'estret de Morens. A l'esquerra, el Gra de Fajol Petit ens avisa que no va de broma ja que tenim de superar en un espai relativament curt, un desnivell de sis-cents vint metres.

Seguint amunt pel camí de ferradura arribem a la Font del Saüc. Aquí parem i fem un most, és el nostre frugal dinar. Ja tornarem a menjar quan arribem al Refugi.

Reprenem la marxa. I fins que arribem al Pla dels Hospitalets no parem. Reposem una mica i ens refem contemplant la majestuositat del paisatge. Flairem l'olor a resina que expel·leixen els pins d'aquells boscos. Es respira un aire pur i la imatge, del panorama que ens envolta encara és net. La campanya que va fer el C.E.C. conscienciant a l'excursionista que no abandonessin les deixalles, –en aquell moment i lloc– es complia rigorosament.

Agost 1967. Ull de Ter. Un petit descans pujant cap al Coll de la Marrana

Continuem amunt, travessem la riera que baixa del Circ de Morens i girant a l'esquerra enfilem l'últim desnivell que ens portarà al Refugi Nou, d'Ull de Ter.

Pel soroll i moviment que s'observa al Refugi hom intueix que està ple. Els meus acompanyants –les acompanyantes– comencen a fer broma referint-se a què ho tindrem malament per pogué dormir a cobert. Cert, al Refugi hi ha molta gent... però jo no faig cas de la ironia burleta i em fico a dintre del Refugi fins a la cuina on trobo en Josep Palol i la seva senyora, enfeïnats preparant les coses per més tard fer el sopar.

El Josep Palol era el guarda que tenia cura del funcionament del Refugi. Amb ell hi havia bona relació, doncs no era ni la primera ni la segona vegada que hi pujava.

Ell va ser la primera persona que em va explicar